

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Tgavesti DAKOTA

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Always Dakota
2001

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos piltidega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2001 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09433923
ISBN 978-9949-87-127-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallid sõbrad!

„Igavesti Dakota“ on kolmas raamat Dakota triloogiast. Kirjutasin selle sarja peaaegu kuusteist aastat tagasi oma vanemate mälestuseks, kes olid sündinud ja kasvanud Dakotas. Need lood lähevad mulle sügavalt korda (ja loodan, et ka sulle!). Buffalo Valley on preerialinnake, mis on saanud uue võimaluse, see on nüüd koht, kus inimesed on lootusrikkad, optimistlikud ja toimekad.

Sellegipoolest tunnen, et pean sind hoiatama. Margaret Clemens pole tavapärane naispeategelane ja Matt Eilers ei sarnane ühegi minu välja mõeldud raamatukangelasega. Selle noore mehe elu läheb väga keeruliseks – aga ruttan siinkohal endast ette. Pealegi saad varsti Matti ja Margareti kohta kõik ise teada.

Tahan tänada mitmeid inimesi, kes abistasid mind töötamise ajal selle sarjaga. Üks neist on minu nõbu Shirley Adler, kes trotsis minuga Dakota talve, et saaksin teha hädavajalikku uurimistööd. (Peaksin vist jätma mainimata, et see oli üks leebemaid kirja pandud ajaloos!). Olen südamest tänulik oma Põhja-Dakotas elavatele nõbudele Gary ja Letty Zimmermannile ning Paula ja Mike Greffile nende hinnalise abi eest, samuti minu headele kirjanikest sõpradele Sandy Husebyle ja Judy Baerile. Mida kirjanik ilma perekonna ja sõpradeta peale hakkaks?

Niisiis, kallid lugeja, sea end mõnusalt tugitoolis sisse ja valmistu taas Buffalo Valleyt külastama!

PS: Mulle meeldib saada lugejatelt tagasisidet. Minuga saab ühendust saidil debbiemacomber.com ja Facebookis, ka võib saata mulle kirja aadressil PO Box 1458, Port Orchard, WA 98366.

*Minu tädidele Betty Stierwaltile ja Gerty Urlacherile,
kelle armastus ja naer on teinud mu elu rikkamaks.
See on suurepärase kink. Armastan teid mõlemat.*

Proloog

September

Bernard Clemensile polnud enam palju elupäevi jäänud ja ta teadis seda, hoolimata kõigest, mida tohtrid – ja kõik teised peened asjatundjad – tema südame kohta rääkisid. Ta teadis. Ta oli vana, väsinud ja surmaks valmis.

Ta istus oma erakabinetis majas, mille ta kolmekümne aasta eest oli naisele ehitanud, sulges silmad ja meenutas. Maggie oli olnud tema elu armastus. Ainus armastus. Hapral ja kaunil, Bernardist peaaegu kuusteist aastat nooremal Maggieil oli olnud valida mitme abikaasakandidaadi vahel, aga naine oli valinud *tema*. Vananeva, tahumatute näojoonte ja mõhnaliste kätega rantšopidaja. Mehe, kellel oli lihtne maitse ja puudus seltskondlik rafineeritus. Ja sellest hoolimata oli Maggie teda armastanud.

Jumal näeb, et Bernard oli *teda* armastanud, armastas praegugi, kuigi Maggie oli nüüd peaaegu kakskümmend seitse aastat surnud olnud.

Maggie armastus oli olnud piisavalt suur kink, aga naine tahtis talle ka poja anda. Ka Bernard oli lootnud pärijat. Noore mehena oli ta ostnud vanemate talu kõrval oleva Triple C rantšo, ajapikku liitnud maa- valdused ja rajanud impeeriumi, mida tahtis pojale edasi pärandada. Aga sündis tütar ja nad panid talle Maggie ema auks nimeks Margaret.

Rasedus oli Maggie't kurnanud ja tol talvel möllas eriti raske gripitüvi, mis nõrgestas naist veelgi. Varsti pärast gripist tervenemist haigestus Maggie kopsupõletikku ja enne kui keegi taipas, kui tõsine see on, oli ta oma Maggie'iest ilma.

Bernard polnud kunagi varem nii sügavalt leinanud. Maggie surmaga kaotas ta kõige hinnalisema, mis tal oli – naise, kes tõi tema ellu rõõmu. Kui Maggie kirstu hauda lasti, võinuksid nad sama hästi ka Bernardi mulda sängitada. Sellest ajast peale oli ta matnud end talupidamisse, ostnud maad juurde, suurendanud karja ja teinud Triple C rantšost ühe suurima ja edukaima karjakasvatustalu Põhja-Dakotas.

Mis puutub Margaretile isaks olemisse, siis oli Bernard püüdnud, aga ta oli seitsmest vennast vanim ja tal polnud väikeste tüdrukutega kogemusi. Järgnevatel aastatel olid kõik Bernardi kuus nooremat venda mingil ajal rantšos elanud ja töötanud, aga ajapikku olid nad eluga edasi läinud, abiellunud ja rajanud oma pere.

Vennad olid aidanud tal Margareti kasvatada, õpetanud tüdrukule rantšopidamist – ratsutamist, lassoheitmist ja... vandumist, nagu Bernard pidi kahetsusega tunnistama.

Margaret armastas siiani onusid. Ratsutamist samuti. Ta oli suurepärane ratsanik ja teadis karja kohta rohkem kui ükskõik milline Bernardi meestuttav. Tütrest oli sirgunud pikk, tark ja otsekohene naine, aga Bernard pelgas, et ta oli teinud oma ainsale lapsele karuteene. Margaret oli rohkem tema kui ema moodi. Maggie oli olnud habras ja õbluke, toonud Bernardist välja kõik selle, mis oli temas head.

Kahjuks oli nende tütres väga vähe ema leebust ja sarmi. Kuidas saanukski need temas avalduda, kui teda olid kasvatanud leinav isa ja kuus poissmehest onu? Ta nägi välja nagu Bernard, rääkis nagu tema, riietus nagu tema. Häbilugu, et ta polnud poisina sündinud, sest veel hiljuti oli teda sageli eksikombel noormeheks peetud. Bernard mõtles, et see on tema süü, ja vangutas pead. Kui Maggie oleks elus, oleks ta taganud tütrele korraliku kasvatuse. Õpetanud nende pisitütrele viisakat suhtlemist ja naiselikkust, nagu emad seda tee-

vad. Bernard oli andnud endast parima. Ta armastas oma tüdart, aga tundis, et on tema kasvatamisega läbi kukkunud.

Margareti kiituseks pidi ütlema, et tal olid lahke ja armastav hing ning terav äriavaist. Bernard oli tütrele uhke, hoolimata pidevalt närivast süüst tema ebahariliku kasvatuse pärast.

Kostis vaikne koputus. Bernard hüüdis kähedalt: „Sisse“ ja majapidajanna avas ukse. „Matt Eilers on siin, et sinuga kokku saada,“ teatas naine järsult.

Bernard ajas vaevaliselt selja sirgu, tema sõrmed kaevusid nahktugitooli käetugede polstrisse, kui ta sundis end naabriga kohtuma. „Saada ta sisse.“

Sadie noogutas ja lahkus.

Vähem kui minuti pärast tuli Matt Eilers, kauboikaabu näpu vahel.

„Palun vabandust, et ma ei tõuse,“ ütles Bernard.

„Loomulikult.“

Bernard viipas samasuguse tooli poole kamina ees. „Istu.“

Matt kuuletus, andes Bernardile esmakordselt võimaluse vaadata üle mees, keda tema tütar ilmselt armastas. Tõtt-öelda oli Bernard pettunud. Nad olid Mattiga seltskonnaüritustel kohtunud – aeg-ajalt mõnes pulmas, lõikuspeol või grilliõhtul, aga nad polnud kunagi rääkinud. Millegipärast oli Bernard oodanud rohkem sisukust ning oli üllatunud, et Margaret oli lasknud end ära petta kenast näolapist ja tühjust hingest. Mõnel viimasel aastal oli ta kuulnud üksjagu jutte oma läänepoolsest naabrist ja suurem osa neist polnud kiitvad.

„Ilmselt murrad pead, miks ma tahtsin sinuga kohtuda.“

„Tõsi,“ ütles Matt, kes istus tooli äärel. Ta hoidis kaabut mõlema käega, ilme küsiv.

„Kas sulle meeldib rantšopidamine?“

„Jah, söör.“

Vähemasti oli noormees viisakas ja see ennustas head. „Kui kaua sa oled Stockertite rantšos karja kasvatanud?“

„Neli aastat. Kunagi tahan osta oma talu, aga praegu rendin maad ja ehitan üles oma karja.“

„Nii ma olen aru saanud.“ Bernard toetas selja tugitooli selja-
toe vastu. Ta hingas aeglaselt ja vaevaliselt. „Kas sul on siinkandis
sugulasi?“

Matt pörnitses idamaist vaipa. „Ei. Minu vanemad lahutasid, kui
olin viieaastane. Minu isa oli Montanas rantšopidaja ja ma töötasin
suvi seal, aga ta suri, kui olin viieteistkümneaastane.“

„Niisiis on rantšopidamine sul veres nagu minulgi.“

„Jah,“ nõustus Matt.

Bernard kõhkles, ootas, kuni tal oli jätkamiseks piisavalt hinge-
õhku. „Sa tunned minu tütart Margareti.“

Matt noogutas.

„Mida sa temast arvad?“

Paistis, et küsimus tuli Mattile üllatusena. „Mida ma temast
arvan? Mida sa täpselt silmas pead?“

Bernard rehmas käega. „Üldmuljet.“

Matt vajus kõssi ja kehitas õlgu. „Ma... Ma ei tea, mida sa kuulda
tahad.“

„Lihtsalt ole minuga aus,“ nähvas Bernard kärsitult. Tal polnud
sõnamängudeks jaksu – ega aega.

„Nojah...“ Matt vaikis. „Margaret on Margaret. Ta on... ainulaadne.“

See vastas enam-vähem tõe. Bernardi teada oli tütar kleiti
kandnud kaks korda elus. Kui ta oli olnud kümneaastane, oli Ber-
nard talle kleiti selga proovinud ja see katse oleks äärepealt surmaga
lõppenud. „Kas sa tead, et ta on sinusse armunud?“

„Margaret?“ Matt kargas püsti. „Vannun, et ma pole teda näpu-
otsagagi puutunud! Ma vannun.“ Matt oli näost kahvatu ja raputas
õeldu rõhutamiseks pead.

„Ma usun... Istu.“

Matt tegi, nagu kästud, aga noormehe ülalpidamine oli järsult
muutunud. Tema hoiak oli jäik, näolihased halvast eelaimusest ja
ebakindlusest pingul.

„Ta on otsustanud sinuga abielluda.“

Matt nägi välja nagu puuriloom. „Ma... Ma ei tea, mida kosta.“

„Sa ei tunne minu tütart, muidu teaksid, et kui Margaret on kord juba midagi pähe võtnud, pole suurt midagi, mis suudaks teda takistada.“

„Ma... Ma...“

Bernard katkestas noormeest. Ta jäi nõrgemaks ja öelda oli veel palju. „Mõne kuu pärast on Margaret väga rikas naine.“

Matt vahtis teda.

„Olen suremas. Mulle pole palju elupäevi jäänud.“ Bernard puuris pilguga Eilersit. Seejärel sulges ta silmad ja kogus jõudu. „Jumal teab, mida Margaret sinus näeb, aga on liiga hilja, et tema otsustamisvõime pärast muretseda. Ma kasvasin Margareti nii hästi kui oskasin ja kui ta sind armastab, peab sinus olema enamat kui palja silmaga näha.“

Matt tõusis ja hakkas tammuma. „Miks sa arvad, et ma abiellun Margaretiga?“

Hingeldamisest hoolimata Bernard naeris. „Sest sa oleksid loll, kui sa seda ei teeks, ja me mõlemad teame seda. Ta pärrib selle rantšo. Mul on rohkem maad ja kariloomi, kui sina suudaksid kümne eluea jooksul kokku ajada. Ta annab sulle kõik, mida oled kunagi ihanud.“

Eilersi ilmest oli selge, et ta on šokeeritud.

„Kutsusin su täna selleks siia, et öelda sulle midagi, mida sa pead kuulma.“

Matt pigistas kaabuäärt, nii et sõrmenukid valged. „Mis see on?“

Bernard kummardus talle lähemale. „Ma vannun, et kui sa teed minu tütrele haiget, leian isegi haua tagant viisi sind selle eest maksma panna.“

Eilers neelatas raskelt. „Teil pole vaja millegi pärast muretseda, härra Clemens. Mul pole kavas Margaretiga abielluda.“

Bernard kõhistas naerda, teades vastupidist. Eilers abiellub tema tütrega, aga mitte armastusest. Ta abiellub Margaretiga maa ja karja pärast. Ükski mees, kellel on karjakasvatus veres, ei suuda tema kaasavarale vastu panna.

Jah, Matt Eilers abiellub Margaretiga, aga mehe armastuse võitmine on tütre teha.

Esimene peatiikk

Oktoober

*M*argaret oli arvanud, et ta on valmis, nii valmis, kui tütar saab isa surmaks olla. Ta oli olnud isa kõrval ja hoidnud tema mõhmalist kätt, kui see juhtus. Ta oli istunud isa voodi juures tunde, jälginud tema rinna ebaühtlast tõustumist ja langemist, oodanud, murdnud pead, kas see hingetõmme on viimane, palunud taevast, et see nii poleks. Klammerdunud selle vähese elujõu külge, mis isale oli jäänud.

Bernard Clemens oli keeldunud haiglas suremast ja tema palve peale oli Margaret ta koju toonud. Haiglatöötajad olid olnud suurepärased ja aidanud Bernardil lõpuni eneseuhkust säilitada. Isa viimasel elunädalal oli Margaret peaaegu alaliselt tema juures olnud.

Ta vaatas, kuidas isa hingas viimast korda vaevaliselt sisse, jälgis, kuidas ta libises rahulikult ja vaikselt teispoolsusesse. Ta ei teadnud, mida ta peaks tundma, aga päris kindlasti mitte nii suurt hingevalu ja leina. Ta oli teadnud, et isa pole enam kauaks, oli teadnud seda mitu kuud ja arvanud, et see tuhmistab toorest valu. See polnud nii. *Isa oli läinud.* Margaret oli veetnud iga viimase kui ühe päeva elust isaga, siinsamas Triple C rantšos, ja nüüd oli ta üksipäini. Ta teadis, et aja möödudes suudab ta meenutada ja mõistab, kui suur õnnistus isa oli olnud, aga mitte veel. Mitte siis, kui kaotus tegi nii palju haiget nagu praegu.

Margaret ootas, kuni oli end kogunud, lahkus kuivade silmadega magamistoast ja äratas magavad pereliikmed, kes olid rantšosse kogunenud. Ta teatas, et Bernard on surnud ja ta oli lahkunud rahu-likult. Ühtki pisarat ei valatud. Clemensite perekonnas leina nii ei väljendatud.

Peaaegu kohe leidsid kõik endale eesmärgi ja majas läks toimekaks. Tuli üha uusi inimesi ja kahe päeva pärast oli aeg isa matta. Matustel seisid Bernard Clemensi kolm elusolevat venda Margareti kõrval, jäid piisavalt kauaks, et tervitada sugulasi ja tänada neid tuleku eest. Siis nad lahkusid, pöördusid tagasi oma pere ja elu juurde.

Peiedel oli palju rahvast. Peaaegu kõik Buffalo Valley elanikud tulid Bernardile viimset austust avaldama. Knighti apteegi omanik Hassie Knight võttis ürituse korraldamise enda peale. Ta oli ammune perekonnasõber. Suurde majja kogunes vähemalt sada inimest ja toitu oli rohkem, kui Margaret jõudnuks kuue nädalaga süüa. Ta ei mõistnud iial, miks inimesed tõid kaasa vormiroogi ja magustoite. Söömine oli viimane, millele ta praegu mõelda tahtis.